

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Перник, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА

Членове: ТАТЯНА ИВ. ТОДОРОВА
МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА
Въззивно гражданско дело № 20211700500248 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава двадесета „ВЪЗЗИВНО ОБЖАЛВАНЕ”, чл. 258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба подадена

ОТ: К. Б. И., с ЕГН: ***** и

с адрес: ***,

ЧРЕЗ процесуалния си представител адв. И.В. от АК ***

ПРОТИВ: РЕШЕНИЕ № 260137 от 10.02.2021 г., постановено по

гр. дело № 01865/2020 г. по описа на Районен съд – Перник.

С жалбата първоинстанционното решение се оспорва в **ЧАСТТА**, в която са отхвърлени исковете за разликата от 1382.98 лв. до предявения размер от 2069.82 лв., представляваща застрахователно обезщетение за неизплатено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 дни през м. май 2016г. и 1 ден през м. юни 2016г., както и в частта, в която са отхвърлени исковете за заплащане на застрахователни обезщетения за неизплатени лихви за периода от 26.07.2016г. до 08.04.2020г. за сумата от 755.39лв. и за сумата от 38.89лв. за периода от 26.07.2016г. до 08.04.2020г., като се моли решението да бъде отменено в обжалваните части и да бъде постановено друго, с което да бъдат уважени исковите претенции изцяло.

В подадената въззивна жалба се излагат доводи, че в обжалваните му части постановеното по делото решение е неправилно и в противоречие на материалния закон. Въззивникът счита, че дължимото му се възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 работни дни през месец май 2016г. и 1 работен ден през месец юни 2016г. следва да

бъде изчислено по реда на чл.177, ал.1 от КТ, като среднодневното му брутно трудово възнаграждение бъде определено в размер на 132.02лв. С оглед на което, намира присъдената сума от 1382.98 лв. за неправилно изчислена. Въззивникът счита за неправилен извода на първоинстанционния съд за неоснователност на исковите претенции за заплащане на обезщетение за незаплатени лихви, тъй като неизплатените главници били дължимо трудово възнаграждение за ползван отпуск и забавата на плащането им била лихвоносна и се дължала без покана, съобразно разпоредбата на чл.245, ал.2 от КТ. Поради това, излага доводи за неправилност на извода на съда, че липсата на подадена извънсъдебна претенция до застрахователя е пречка за присъждане на лихви за забава на застрахователно обезщетение. Съгласно твърденията в жалбата, претенцията на жалбоподателя била посочена като застрахователно обезщетение за вземането, представляващо главница, ведно с обезщетението в размер на законната лихва за забава от падежа на главницата до датата на подаване на исковата молба, а от датата на подаване на исковата молба била претендирана на самостоятелно основание мораторната лихва, тъй като тя не представлявала застрахователно обезщетение, а се дължала по силата на чл.86 от ЗЗД.

В законноустановения двуседмичен срок по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е подала отговор на въззивната жалба. Със същия моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение като правилно и обосновано и бъде оставена без уважение въззивната жалба като неоснователна, бланкетна и неподкрепена с конкретни факти и обстоятелства. Въззиваемият счита, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано, тъй като съдът е обсъдил по отделно и в тяхната съвкупност всички събрани по делото доказателства, кредитирал е приетото по делото заключение на съдебно-икономическата експертиза и е установил правилно и безпротиворечиво фактическата обстановка по спора.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК третото лице помагач "Електрисите" ЕООД не е подал отговор на жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован се представлява от процесуален представител, който поддържа депозираната жалба, моли да бъде отменено атакуваното решение в обжалваната му част по подробно изложените съображения по съществуващото на спора.

Моли за присъждане направените разноси в хода на въззивното производство, за което прилага и списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована не изпраща процесуален представител. Преди дата на съдебното заседание е депозираното писмено становище с което няма възражение за даване ход на делото в тяхно отсъствие, оспорва депозираната въззивна жалба, моли да бъде оставена без уважение и потвърдено първоинстанционното решение по подробно изложените съображения в отговора на въззивната жалба.

Претендира сторените разноси, включително юрисконсултско възнаграждение, за което прилага и списък по чл. 80 от ГПК.

Възразява за прекомерност по представения списък на насрещната страна.

Въззивният съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е приел, че:

К. Б. И. и „Електрисите“ ЕООД били сключили трудов договор № ***, по силата на който заемал длъжността „***“, а със споразумение от *** на основание чл. 107с, ал. 2 КТ било договорено основание за предоставяне временна работна ръка във Франция.

С влязло в сила решение по гр. д. № 0403/2018 г. по описа на Районен съд – Перник, „Електрисите“ ЕООД било осъдено да заплати на К. Б. И. сумата в размер на 1382,98 лева,

представляваща обезщетение за ползван, но незаплатен платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., като за разликата до предявения размер исквата претенция була отхвърлена, постановено при участието на „ОЗК – Застраховане“ АД като трето лице помагач на страната на „Електрисите“ ЕООД. Поради което приел, че на основание чл. 223, ал. 1 ГПК решение има установително действие в отношенията на третото лице и насрещната страна, т. е. между „ОЗК – Застраховане“ АД и К. Б. И. относно дължимите вземания за заплащане на неползвания годишен отпуск. С оглед мотивите и диспозитива на решението първоинстанционният съд приел, че е налице произнасяне за дължимостта на сумата от 1382,98 лева, представляваща възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., което на основание чл. 223, ал. 1 ГПК има установително действие в отношенията между „ОЗК – Застраховане“ АД и К. Б. И..

От приложено е гр. д. № 00472/2019 г. по описа на Районен съд – Перник, било видно, че в първо съдебно заседание К. Б. И. бил оттегил исквата претенция срещу „ОЗК – Застраховане“ АД за заплащане на застрахователно обезщетение за сумата в размер на 1382,98 лева, представляваща възнаграждение (посочено от ищеца като „обезщетение“) за ползван, но незаплатен платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., и производството в тази му част било прекратено. С оглед изложеното приел за неоснователно възражението на ответника относно недопустимостта на исквата претенция поради наличието на влязло в сила решение.

В материалите на гр. д. № 00472/2019 г. по описа на Районен съд – Перник била приложена застрахователна полица № *** от ***, от която видно, че между „ОЗК – Застраховане“ АД и „Електрисите“ ЕООД е сключен договор за застраховка „Обща гражданска отговорност, секция I „Отговорност на работодателя“, със срок на застраховката от 17.04.2016 г. до 16.04.2017 г., от която се установявало, че застрахователното покритие включвало сумите, които застрахованият на законно основание бил отговорен да заплати на работниците и служителите, представляващи вземания на работниците и служителите, които ще бъдат наемани от застрахования по трудов договор за осигуряване на временна работа. В полицата бил отразен следният повод за предявяване на претенция: цялостно и/или частично неизпълнение от страна на застрахования на задълженията му произтичащи по Кодекса на труда, раздел VIII, буква „В“ – допълнителни условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа по чл. 107с, ал. 5, довело до имуществени вреди на работниците и служителите, които ще бъдат наемани за осигуряване на временна работа. Застрахованите лица били следните: лицата, заето по трудов договор за временна работа през срока на застраховката за изпълнение на основна дейност на застрахования. Уговорени били и следните допълнителни условия: лимит на отговорност в размер на 200 000 лева и самоучастие на застрахования в размер на 10 %.

От приложеното уведомление № *** на „Електрисите“ ЕООД се установявало уведомяване на застрахователя за настъпила щета по двете застрахователни полици, представляващо незаплащане на трудово възнаграждение на работници, сред които бил К. Б. И..

От изслушано и прието заключение на съдебно – икономическа експертиза се установявало, че не бил изразходван лимитът за отговорността на застрахователя, който е уговорен в застрахователните полици. Според експерта не било заплатено възнаграждението за ползван годишен отпуск 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., с посочени конкретни размери на застрахователно обезщетение при взети 10 % за самоучастие.

Първоинстанционният съд приел, че ищецът бил застраховано лице, с оглед сключило споразумение от *** към трудов договор за предоставяне на основание чл. 107с, ал. 2 КТ временна работна ръка във Франция, поради което имал право на застрахователно обезщетение съгласно установения размер в съдебно икономическата експертиза.

Неоснователни били възраженията, че покритието обхващало единствено вземанията за вреди от трудова злополука, тъй като в общите условия по застраховка „Обща

гражданска отговорност”, секция I „Отговорност на работодателя“, било отразено, че се покриват рисковете, свързани с трудови злополуки, но в специалните условия, договорени в застрахователната полица, които има приоритет пред общите условия, било посочено, че се обхващат неизпълнените задължения на работодателя спрямо работниците, сред които е незаплащането на трудово възнаграждение, каквото задължение е предвидено в чл.107с, ал. 5, т. 2 КТ.

Безспорно по делото се установило, че работодателят не е заплатил 1382,98 лева, представляваща възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г. В тази връзка е настъпило застрахователното събитие, при което застрахователят дължи застрахователно обезщетение за незаплатеното трудово възнаграждение за ползван платен годишен отпуск, при което исковата претенция е основателна до размера от 1382,98 лева.

Неоснователни били възраженията за намаляване на застрахователното обезщетение с 10 % поради уговорено самоучастие в застрахователната полица. Това е така, тъй като на основание чл. 107р, ал. 7 КТ дружеството работодател „Електрисите“ ЕООД като предприятие, което осигурява временна работа, осъществява своята дейност след регистрация в Агенцията по заетостта при условия и по ред, определени в Закона за насърчване на заетостта.

Неоснователно било възражението, че е изчерпан застрахователният лимит по полицата, доколкото вещо лице посочвало обратното.

Неоснователно било възражението, че не следва да се изплати застрахователно обезщетение, тъй като дружеството работодател не бил уведомил застрахователя за обстоятелства, които са от значение за сключване на договора.

В случая липсвало подадена извънсъдебна претенция до застрахователя, което не била абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на иск за този вид гражданска отговорност (за разлика при тази за автомобилистите), но представлява пречка за присъждане на лихви за забава на застрахователното обезщетение поради което приел, че са неоснователни акцесорните искове.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 от ГПК, въззивният съд, за да се произнесе взе предвид следното :

Въззивната жалба се явява редовна и процесуално допустима – подадена е от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването, в прекузивния срок за обжалване и подлежи на разглеждане по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение, по реда на чл. 269 ГПК, въззивният съд намира, че обжалваното решение се явява валидно. Същото е постановено от съдия от Районен съд – Перник, в рамките на неговата компетентност и в предвидената от закона форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. Преценявайки изложените доводи, становището на въззиваемата страна, както и събраните по делото доказателства въззивният съд намира следното :

Предмет на въззивната проверка е първоинстанционното решение в ЧАСТТА, в която са отхвърлени исковете за разликата от 1382.98 лв. до предявения размер от 2069.82 лв., представляваща застрахователно обезщетение за неизплатено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 дни през м. май 2016г. и 1 ден през м. юни 2016г., както и в частта, в която са отхвърлени исковете за заплащане на застрахователни обезщетения за неизплатени лихви за периода от 26.07.2016г. до 08.04.2020г. за сумата от 755.39лв. и за сумата от 38.89лв. за периода от 26.07.2016г. до 08.04.2020г.

От подадената въззивна жалба и отговора на въззивна жалба очертаващи предмета на въззивното производство се установява, че пред настоящата съдебна инстанция страните не спорят: че К. Б. И. и „Електрисите” ЕООД били сключили трудов договор № ***, по

силата на който заемал длъжността „****“, а със споразумение от *** на основание чл. 107с, ал. 2 КТ било договорено основание за предоставяне временна работна ръка във Франция; че с влязло в сила решение по гр. д. № 0403/2018 г. по описа на Районен съд – Перник, „Електрисите“ ЕООД било осъдено да заплати на К. Б. И. сумата в размер на 1382,98 лева, представляваща обезщетение за ползван, но незаплатен платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., като за разликата до предявения размер исковата претенция була отхвърлена, постановено при участието на „ОЗК – Застраховане“ АД като трето лице помагач на страната на „Електрисите“ ЕООД; че от приложена застрахователна полица № *** от ***, било видно, че между „ОЗК – Застраховане“ АД и „Електрисите“ ЕООД е сключен договор за застраховка „Обща гражданска отговорност, секция I „Отговорност на работодателя“, със срок на застраховката от 17.04.2016 г. до 16.04.2017 г.; че от изслушано и прието заключение на съдебно – икономическа експертиза се установявало, че не бил изразходван лимитът за отговорността на застрахователя, който е уговорен в застрахователните полици и че не било заплатено възнаграждението за ползван годишен отпуск 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., с посочени конкретни размери на застрахователно обезщетение при взети 10 % за самоучастие; че работодателят не е заплатил 1382,98 лева, представляваща възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г.

Няма спор за настъпилото застрахователно събитие – за неизплатеното от работодателя възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г.

Основаното възражения на жалбоподателят – ищец в подадената въззивна жалба е относно начина на изчисляване на трудовото му възнаграждение за април 2016 г., въз основа на който е определен и размера на дължимото му се застрахователно обезщетение.

С подадената въззивна жалба, ищеца счита, че първоинстанционният съд неправилно изчислил присъдената сума от 1382.98 лв., дължимото се възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за 19 работни дни през месец май 2016г. и 1 работен ден през месец юни 2016г. следва да бъде изчислено по реда на чл.177, ал.1 от КТ, като среднодневното брутно трудово възнаграждение бъде определено в размер на 132.02лв., при използването на обществено достъпен продукт за изчисление на работни заплати, брутното трудово възнаграждение за 19 дни на м. май 2016 г. следвало да е в размер на 2508,32 лв., а след приспадане на дължимите осигуровки и данъци, нетната сума за получаване - 1966,27 лв. Изчислението за 1 ден на м. юни 2016 г. показвало, че брутното трудово възнаграждение е в размер на 132,02 лв. и съответно нетно в размер на 103,50 лв.

Съгласно чл.399 КЗ, предмет на застрахователния договор за имуществено застраховане може да бъде всяко право, което за застрахования е оценимо в пари. С оглед на така очертания предмет, при обикновената имуществена застраховка максималният размер на вредите, които могат да настъпят, може предварително да бъде определен, поради което застрахователната сума не трябва да надвишава действителната стойност, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Съобразно чл.389 КЗ страните по застрахователния договор могат да договорят застрахователна стойност под действителната /възстановителната стойност. В тази насока е и задължителната практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК - *решение №37 от 23.04.2009г. по т.д.№ 667/2008г. на ВКС, I ТО, решение № 79 от 02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009г. на ВКС, I ТО, решение № 22 от 26.02.2015г. по т.д.№ 463/2014г. на ВКС, II ТО, решение № 209 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. на ВКС, II ТО, решение № 235 от 27.12.2013г. по т. д. № 1586/2013г. на ВКС, II ТО, решение № 141/ 18.10.2015г. по т.д. № 2140/2014г. на ВКС, I ТО и решение № 1678 11.05.2016г. по т.д. № 1869/2014г. на ВКС, II ТО, приложима и по сега действащия Кодекс на застраховането. В нея се приема, че*

застрахователното обезщетение по договор за имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането, съответно възстановителната стойност, която е цената на възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Следователно, застрахователната сума съставлява една максимална горна граница на дължимото обезщетение за срока на действие на договора, но не винаги подлежи на изплащане в пълен размер. При настъпване на застрахователно събитие в срока на договора е необходимо да бъде установен размерът на вредата - към деня на настъпване на събитието, като доказването на размера на вредата е в тежест на застрахования по имуществената застраховка.

Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя по имуществена застраховка, подлежи на уговаряне от страните в застрахователния договор. При настъпване на покрито от договора застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение, съгласно чл. 386, ал. 1 КЗ, да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 КЗ. Разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието като доказването на вредата е в тежест на застрахования. Обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество /чл. 400, ал. 2 КЗ/, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка /чл. 400, ал. 2 КЗ/.

С оглед на което и предвид договореното със застрахователна полица № *** от ***, размера на застрахователно обезщетение се определя съгласно вземанията на работниците и служителите, които ще бъдат наемани от застрахованията по трудов договор за временна работа. По отношение на вземанията на работника К.Б. И. претендирани и в настоящото производство е постановено влязло в сила решение по гр. д. № 0403/2018 г. по описа на Районен съд – Перник, с което „Електрисите“ ЕООД е било осъдено да заплати на К. Б. И. сумата в размер на 1382,98 лева, представляваща обезщетение за ползван, но незаплатен платен годишен отпуск за 19 дни през месец май 2016 г. и 1 един ден през месец юни 2016 г., като за разликата до предявения размер исковата претенция була отхвърлена, решението е постановено при участието на „ОЗК – Застраховане“ АД като трето лице помагач на страната на „Електрисите“ ЕООД. С оглед разпоредбата на чл. 223, ал. 1 от ГПК същото има установително действие и по отношение на третото лице и насрещната страна и се ползва със силата на присъдено нещо и този въпрос не може да бъде пререшаван. Трайната съдебна практика приема, че субективните предели на силата на пресъдено нещо на влязлото в сила решение обхващат срещупоставените страни /главни и подпомагачи/ по делото. Третите лица-помагачи са приравнени спрямо силата на пресъдено нещо на самата подпомагана страна - това има предвид чл. 223, ал. 1 ГПК като сочи, че решението има установително действие в отношенията на подпомагащата страна и насрещната страна. *В този смисъл е Решение №123 от 31.03.2015г. по гр.д. №4298/2014г. на IV г.о. както и разясненията в мотивите на Тълкувателно решение № 4/2014г., т.3Б.*

Поради което наведените оплаквания във въззивната жалба относно начина на изчисляване на трудовото възнаграждение на жалбоподателя за април 2016 г., въз основа на който е определен и размера на дължимото му се застрахователно обезщетение не могат да бъдат разгледани, тъй като би се стигнало до пререшаване на въпрос за който има влязъл в сила съдебен акт, което би било недопустимо и произнасяйки се съдът би постановил порочен съдебен акт в нарушение на принципите на гражданското съдопроизводство.

По отношение на възражението за неправилност на извода на първоинстанционния съд, че липсата на подадена извънсъдебна претенция до застрахователя е пречка за присъждане на лихви за забава на застрахователно обезщетение, тъй като претенцията на жалбоподателя била посочена като застрахователно обезщетение за вземането, представляващо главница, ведно с обезщетението в размер на законната лихва за забава от падежа на главницата до датата на подаване на исковата молба, а от датата на подаване на исковата молба била претендирана на самостоятелно основание мораторната лихва, тъй като тя не представлявала застрахователно обезщетение, а се дължала по силата на чл.86 от ЗЗД, следва да се има предвид, че в диспозитива на обжалваното решение е посочено, че сумите се присъждат „ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане“ т.н. мораторна лихва, а на следващо място с оглед пълнота на изложението следва да бъде посочено, че с оглед трайната съдебна практика на Върховния касационен съд, обезщетение за забава върху застрахователно обезщетение се изчислява и изплаща при спазване на чл. 497 от датата, на която изтича срокът за произнасяне по претенция, предявена от увреденото лице като срокът за произнасяне не може да бъде по-дълъг от три месеца (чл. 496, ал. 1 КЗ) от датата на завеждане на претенцията по реда на чл. 380 КЗ (*определение № 893 от 20.11.2014 г. по т. д. № 1114/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о.*), което води до неоснователно на направните във въззивната жалба оплаквания.

Поради съвпадане на изводите на въззивния съд, с тези на първоинстанционния, обжалваното решение в отхвърлителната му част, следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По отношение на направените в настоящото производство искания за присъждане на разноски, въззивният съдът за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед резултата от обжалването и оставяне без уважение на подадената въззивната жалба на осн. чл. 273, във вр. с чл.78 от ГПК на въззиваемата страна се дължат, сторените от нея разноски във въззивното производство. С оглед своевременно направеното от въззиваемия искане на осн.чл.273 във връз. с чл. 78, ал.8 от ГПК в тежест на въззивника следва да бъде възложено дължимото се юрисконсултско възнаграждение, което на осн. чл.37 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ, се определя в размер сумата от 150.00лв., предвид сложността на делото и неявяването на юрисконсулта пред въззивната инстанция в открито съдебно заседание.

С оглед цената на иска, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. първо ГПК, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК.

Водим от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ № 260137 от 10.02.2021 г., постановено по гр. дело № 01865/2020 г. по описа на Районен съд – Перник, в обжалваната му ЧАСТ, с което са отхвърлени исковите претенции на К. Б. И., ЕГН ***, с адрес *** срещу „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр.София, ул. „Света София“ № 7 за разликата от 1382,98 лева до предявения размер от 2069,82 лева (сбор от 1966,32 лева и 103,50 лева), както за заплащане на сумата от 755,39 лева - застрахователно обезщетение за неизплатена лихва от 26.07.2016г. до 08.04.2020 г. и сумата от 38,89 лева - застрахователно обезщетение за неизплатена лихва от 26.07.2016 г. до 08.04.2020 г.**

ОСЪЖДА К. Б. И., ЕГН ***, с адрес *** ДА ЗАПЛАТИ** на „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Света София“ № 7 сумата в размер на **150.00 лв. /сто и петдесет лева/** представляваща

юрисконсултско възнаграждение за защита във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **трето лице помагач** „ЕЛЕКТРИСИТЕ“ ЕООД ЕИК 200415646.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____